भूत्वा यज्ञवराहो वै अपः संप्राविशत् प्रभुः । दंष्ट्रेणैकेन चोद्धृत्य स्वे स्थाने न्यविशन्महीं ।
पुनरेव महाबाहुरपूर्व्वां तनुमाश्रितः । नरस्य कृत्वाऽर्द्धतनुं सिंहस्यार्द्धतनुं प्रभुः ।
दैत्येन्द्रस्य सभां गत्वा पाणिं संस्पृश्य पाणिना । दैत्यानामादिपुरुषः सुरारिर्दितिनन्दनः ।
दृष्ट्वा चापूर्व्ववपुषं क्रोधात् संरक्तलोचनः । शूलोद्यतकरः स्रग्वी हिरण्यकशिपुस्तदा । १५८६
मेघस्तनितनिर्घोषो नीलाञ्जनचयसन्निभः । देवारिर्दितिजो वीरो नृसिंहं समुपाद्रवत् ।
समुपेत्य ततस्तीक्ष्णैर्मृगेन्द्रेण बलीयसा । नारसिंहेन वपुषा दारितः करजैर्भृशं ।
एवं निहत्य भगवान् दैत्येन्द्रं रिपुघातिनं । भूयोऽन्यःपुण्डरीकाक्षः प्रभुर्लोकहिताय च ।
कश्यपस्यात्मजः श्रीमानदित्या गर्भधारितः । पूर्णे वर्षसहस्रे तु प्रसूता गर्भमुत्तमं ।
दुर्द्दिनाम्भोदसदृशो दीप्ताक्षो वामनाकृतिः । दण्डी कमण्डलुधरः श्रीवत्सोरसि भूषितः । १५८७
जटी यज्ञोपवीती च भगवान् बालरूपधृक् । यज्ञवाटं गतः श्रीमान् दानवेन्द्रस्य वै तदा ।
बृहस्पतिसहायोऽसौ प्रविष्टो बलिनो मखे । तं दृष्ट्वा वामनतनुं प्रहृष्टो बलिरब्रवीत् ।
प्रीतोऽस्मि दर्शने विप्र ब्रूहि त्वं किं ददानि ते । एवमुक्तस्तु बलिना वामनः प्रत्युवाच ह ।
स्वस्तीत्युक्त्वा बलिं देवः स्मयमानोऽभ्यभाषत । मेदिनीं दानवपते देहि मे विक्रमत्रयं ।
बलिर्ददौ प्रसन्नात्मा विप्रायामिततेजसे । ततो दिव्याद्भुततमं रूपं विक्रमतो हरेः । १५८९
विक्रमैस्त्रिभिरक्षोभ्यो जहाराशु स मेदिनीं । ददौ शक्राय च महीं विष्णुर्देवः सनातनः ।
एष ते वामनो नाम प्रादुर्भावः प्रकीर्त्तितः । येन देवाः प्रादुरासन् वैष्णवश्चोच्यते जगत् ।
असतां निग्रहार्थाय धर्मसंरक्षणाय च । अवतीर्णो मनुष्याणामजायत यदुक्षये ।
स एष भगवान् विष्णुः कृष्णेति परिकीर्त्त्यते । अनाद्यन्तमजं देवं प्रभुं लोकनमस्कृतं ।
यंदेवं विदुषो गान्ति तस्य कर्म्माणि सैन्धव । यमाहुरजितं कृष्णं शङ्खचक्रगदाधरं । १५९०
श्रीवत्सधारिणं देवं पीतकौशेयवाससं । प्रधानं शस्त्रविदुषां तेन कृष्णेन रक्ष्यते ।
सहायः पुण्डरीकाक्षः श्रीमानतुलविक्रमः । समानस्यन्दने पार्थमास्थाय परवीरहा ।
न शक्यते तेन जेतुं त्रिदशैरपि दुःसहः । कः पुनर्म्मानुषो भावो रणे पार्थं विजेष्यते ।
तमेकं वर्ज्जयित्वा तु सर्व्वं यौधिष्ठिरं बलं । चतुरः पाण्डवान्राजन् दिनैकं जेष्यसे रिपून् ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्येवमुक्त्वा नृपतिं सर्व्वपापहरो हरः । उमापतिः पशुपतिर्यज्ञहा त्रिपुरार्द्दनः । १५९१
वामनैर्व्विकटैः कुब्जैरुग्रश्रवणदर्शनः । वृतः पारिषदैर्घोरैर्नानाप्रहरणोद्यतैः ।
त्र्यम्बको राजशार्दूल भगनेत्रनिपातनः । उमासहायो भगवांस्तत्रैवान्तरधीयत ।
जयद्रथोऽपि मन्दात्मा स्वमेव भवनं ययौ । पाण्डवाश्च वने तस्मिन्न्यवसन् काम्यके तथा ।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि जयद्रथवरप्राप्तौ एकसप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः समाप्तश्च जयद्रथविमोक्षणपर्व्व ॥ २७१ ॥